

A vihar szélparipái nyargalnak künn. Igen, tegnap rézszinre pállott az ég. Vihar jele . . . (*Huhog, jajgat a szél, kinn hajladoznak a fák, hó kezd hullongani.*)

Már itt is a vihar. Kiszakadtak a szilaj szelek vad ostorai az ég minden sarkából . . . Recsegnek a föld eresztékei . . . Nézd, könyörögve kushadoznak a fák . . . megdermed az élet a zsendülő gallyak rügykutacskaiban . . . Kavarog, viharzik, örvénylőn zuhog már a hó, fojtogató fagy csontkeze ragadja torkon az ágakat . . . A jó szellemek meghallgattak . . . az idén egész Nipponban nem lesz cseresznyevirág! . . .

KOMORNA (*felújongva*): Ez az élet! . . . Te nem halhatsz meg, míg nem virágoznak a cseresznyefák.

YURANOSUKÉ: Ez a halál! De a gonsz halála . . . Betelt az idő, az égiek megadták a jelt.

(*A kettősszárnyú ajtóhoz megy, szélesen kétfelé tépi. Megáll az udvarra vezető lépcső tetején és harsogva kiáltja a tömeghez*):

A mennyei hatalmak letépték a rügybe halt cseresznyevirágokat. A hercegnő életben marad!

A TÖMEG (*tompá morajlása*): Nem lesz kivégzés? . . .

YURANOSUKÉ: Lesz. A gonosz fejére csap le a bosszúálló halál. Ma halt meg ártatlanul ifjú virágában Asano herceg. Ma álljuk meg bosszúját. Ronninok, Enya várának kivetettjei, utánam, nincs hatalom, amely megállítson bennünket! . . .

KAOYO HGNŐ (*megjelenik Yuranosuké mellett*): Hallgassatok a szavára!

RONNINOK (*felrohannak a lépcsőn*): Megyünk utánad, Yuranosuké!

KÓSSZA LÁNY.

Az út árnyékban tántorog,
a kóssa lány csak vánszorog.
Hajlongva kíséri a fény
a lucskos járda tükörén,
de hiába hint rá varázst,
hogy legyen rongya gyöngypalást:
csüggedt éjjel a homloka,
mint temető tört oszlopa.

Jöhetne száz nyár ontani
rá parazsát, hogy hajdani
piros kedvükben újólag
lássa ez arcvonásokat.
Már hangja is csak félig él,
kívánni mer csak, kérni fél,
odaköszön mindenkinek,
de valamennyi szív siket.

Mást hallgatnak ők: a saját
testvértelenségük jaját,
nem ezt az őszi, lázbeteg
szemből sikoltó éneket:
«Kapu alja a lakásom,
szemétdombon vacsorázom,
testvérem a kóbor kutya,
ravatalom árok partja».

Akit ez a dal szíven ér,
megtorpan erében a vér,
torkán akad a friss falat,
elejti a telt poharat.
Kit föl nem ráz ez a sikoly,
tanulja meg, mi a pokol,
s amíg újjá nem született,
ne nyerjen könyörületet.

Juhász Géza.